

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Пословни број Гж. 3535/16
Дана: 22.11.2016. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Јулијане Будинчевић, председника већа, Вере Кнежевић-Мандић и Вере Крстин, чланова већа, у правној ствари **тужиоца АА** из ..., кога заступа Драган Продановић, адвокат у Новом Саду, против **тужених „ББ“** из ..., и ВВ из ..., које заступа Драган Танкосић, адвокат у Новом Саду, **ради исплате**, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог „ББ“ изјављеним против пресуде Основног суда у Новом Саду, пословни број П.10295/12 од 20.6.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалбе се **ОДБИЈАЈУ** и пресуда Основног суда у Новом Саду, пословни број П.10295/12 од 20.6.2016. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Туженом „ББ“ се трошкови жалбеног поступка не досуђују.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени „ББ“ да тужиоцу на име дуга исплати износ од 60.796,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом у висини есконтне стопе коју утврђује Европска централна банка почев од 20.6.2016. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 515.558,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени ВВ да му солидарно са туженим „ББ“ на име дуга исплати износ од 60.796,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом у висини есконтне стопе коју утврђује Европска централна банка почев од пресуђења до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Против одбијајућег дела наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, из свих законом предвиђених разлога, предлажући да се пресуда преиначи или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Тужени „ББ“ је благовремено изјавио жалбу против усвајајућег дела пресуде, из свих законом предвиђених разлога,

предлажући да се побијана пресуда преиначи и у целости одбије тужбени захтев или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговори на жалбе нису дати.

Жалбе нису основане.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалбама, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП и на правилну примену материјалног права у складу са одредбом члана 386. став 3. ЗПП, овај суд је нашао да је првостепена пресуда донета без тих повреда, те да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Контролишући оцену доказа у конкретном случају, овај суд не налази било какву сумњу у истинитост чињеница које је утврдио првостепени суд по свом слободном уверењу, па сматра да је, супротно жалбеним наводима, првостепени суд правилно и потпуно утврдио све битне чињенице које су релевантне за пресуђење у овој правној ствари, сагласно одредбама члана 7, 8, и 229. ЗПП, које овај суд, сходно одредби члана 396. став 2. ЗПП, не образлаже детаљно, будући да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, која је резултирала правилном одлуком првостепеног суда да обавезе туженог „ББ“ на исплату утуженог новчаног износа, а да у односу на туженог ВВ захтев одбије.

Доносећи побијану пресуду првостепени суд је утврдио све чињенице битне за доношење одлуке у овој правној ствари и усвојио постављени тужбени захтев у односу на туженог „ББ“, констатујући да овај тужени није у потпуности измирио своје уговорне обавезе према тужиоцу и да је због тога у обавези да тужиоцу исплати досуђени новчани износ, па су наводи жалбе туженог „ББ“ да првостепени суд да у конкретном случају није донео правилну одлуку без правног основа.

Висину дуга туженог „ББ“ према тужиоцу првостепени суд је утврдио на основу налаза вештака економске струке Јована Драгаша, чији налаз је прихватио као јасан и дат у складу са правилима струке, а коју оцену налаза прихвата и овај суд и на исти туженог упућује. Именовани вештак је саслушан на рочишту одржаном дана 20.6.2016. године када је истакао да остаје код свог налаза, а парничне странке на налаз нису имале примедби, па су без основа наводи жалбе туженог „ББ“ усмерени на вештачење извршено у поступку и жалбено истицање да он више ништа не дугује тужиоцу. Тужени „ББ“ током првостепеног поступка, иако је терет доказивања сходно одредби члана 231. став 3. ЗПП био на њему, није пружио доказе на околност да је своје уговорне обавезе према тужиоцу у потпуности измирио и да му више ништа не дугује, па су без основа наводи жалбе да је првостепени суд био у обавези службеним путем од банке прибави рачун из ког, по наводима туженог, произилази да је он тужиоцу исплатио одређени девизни новчани износ. Наведено не представља обавезу суду већ искључиво странке која оспорава постојање неког права противне стране, а тужени није пружио доказ да, евентуално, лично није могао да прибави наведену документацију. Такође, тужени „ББ“, иако је од стране првостепеног суда обавезан да достави сву писмену документацију о измирењу дуга према тужиоцу, ту документацију никада није приложио,

па је првостепени суд правилно поступио када је, на основу доказа предложених и изведених током поступка, одлучио као у изреци. Жалбени навод да је суд пропустио да изведе предложено графолошко вештачење је неоснован, будући да је тужилац током поступка признао да је потпис на евиденцији исплата извршених од стране туженог тужиоцу његов, те да је ове износе заиста и примио на име исплате дугованог износа, након чега је вештак ове исплате узео у обзир приликом обрачуна преосталог износа дуга, па се извођење доказа графолошким вештачењем показује непотребним.

Стога је овај суд, како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у питање правилност првостепене пресуде, применом одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде и жалбу туженог одбио а пресуду у побијаном усвајајућем делу потврдио.

Одлучујући у овој правној ствари, првостепени суд је правилно поступио када је у односу на туженог ВВ у целости одбио тужбени захтев, налазећи да није пасивно легитимисан јер није био уговорна страна у купопродајном уговору из ког исходи обавеза прворедно туженог на исплату. Неосновани су, стога, наводи жалбе тужиоца усмерени на овој део одлуке првостепеног суда, односно жалбено потенцирање да је тужени ВВ споразумом од 19.3.2007. године приступио дугу по уговору, па да су тужени због тога солидарни дужници према тужиоцу. Из наведеног споразума, закљученог између тужиоца са једне стране и ГГ и ВВ са друге стране, не произилази да је тужени ВВ приступио дугу туженог „ББ“ и ГГ из купопродајног уговора од ... године пошто је у члану 2. став 2. споразума јасно наведено да потписници споразума утврђују да закључењем споразума никако не утичу и не мењају одредбе купопродајног уговора, као и да одредбе споразума не могу утицати или мењати одредбе уговора. Из садржине споразума јасно произилази да се он односи на друге договоре странака који исходе из купопродаје али имају другу природу и садржину. Споразумом су се ГГ и ВВ обавезали да износ од 100.000 евра, који су већ обезбедили, утроше на легализацију објекта, о чему ће водити евиденцију, а након извршене легализације преостали износ ће се исплатити продавцу, овде тужиоцу, док се купопродајним уговором овде тужени "ББ" обавезао да на име купопродајне цене тужиоцу за непокретност и покретне ствари исплати укупно 300.000 евра, по динамици и на начин прецизиран уговором. Према томе, обавезе по уговору о купопродаји и по споразуму се разликују и по предмету и по субјекту на коме лежи обавеза, па је неосновано указивање тужиоца на одредбе ЗОО које регулишу приступање дугу. Наведеном одредбом (чл. 451) прописано је да уговором између повериоца и трећег, којим се овај обавезује повериоцу да ће испунити његово потраживање од дужника, трећи ступа у обавезу поред дужника. Да би оваква обавеза била установљена, приступање дугу мора бити јасно и недвосмислено исказано, што у конкретном споразуму није случај.

На основу свега изнетог, како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у питање правилност првостепене пресуде, применом одредбе члана 390. ЗПП одбијајући део пресуде је потврђен, а жалба тужиоца одбијена.

Како је овај суд жалбу туженог „ББ“ одбио, сходно одредби члана 165. став 1. у вези са чл. 153. ЗПП, тражени трошкови жалбеног поступка му нису досуђени. Тужилац трошкове другостепеног поступка није тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Јулијана Будинчевић, с.р.

Зто:

Напомена:

Рев 534/2017 од 28.06.2017.године одбијена као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3535/16 од 22.11.2016.године.